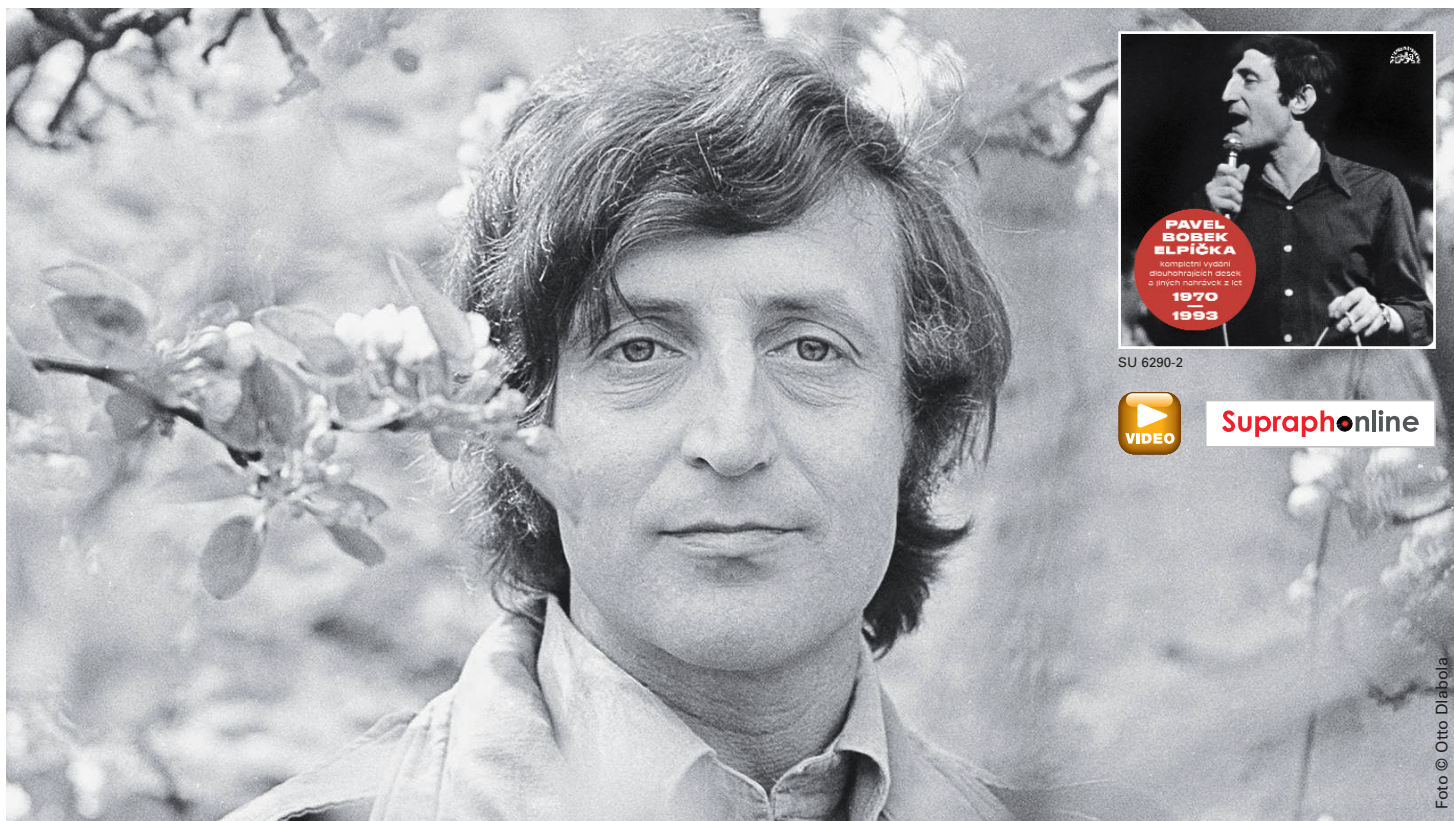

Exkluzivní rozhovor
s **Martou Bobkovou** u příležitosti
vydání 8CD

PAVEL BOBEK ELPÍČKA

Pětatřicet let strávila Marta Bobková po boku svého muže. Sdílela s ním jeho úspěchy i chvíle těžké, to zejména, když jej později několikrát zradilo zdraví, což pro aktivního populárního zpěváka znamená vždy velkou překážku. Pavel Bobek se netajil tím, že v ženě Martě, s níž žili spolu s dětmi Klárou a Pavlem v jeho rodném břevnovském domě, má velkou oporu a jistotu.

SU 6290-2

Supraphonline

Foto © Otto Diabola

Bývala jste u toho, když Pavel Bobek zkoušel nové písně?

Překvapivě říkával, že se stydí, takže často zkoušel bez mé přítomnosti. Ale když jsem u toho byla, pozorovala jsem, jak to dělá: pokud šlo o převzatou píseň, nasadil si sluchátka, pustil si originální verzi a zároveň zpíval český text. Někdy v něm dělal menší úpravy, třeba kvůli slabikám, když mu to nějak nehrálo. Trošičku text třeba dodělával, aby mu „šel do pusy“. Vždycky se ale domlouval s autory. Pavel mi říkal, že většinou se mu to pak ve studiu podařilo nahrát skoro napoprvé, jinak se s tím nebral. On nebyl nějak přesměru pilný, nebrousil techniku zpívání, nepil žlutky, aby měl lepší hlas, spíš si dal skleničku vína. Prostě si písničku doma nazkoušel a připravil a pak ji většinou snadno nazpíval.

Jak si hledal písně? Čekal, kdo mu co nabídne, nebo v tom byl sám aktivní?

Většinou si je hledal sám. Nejdříve hlavně tím, že poslouchal zahraniční rádia a tam nacházel písničky, které se mu líbily. Často mu něco navrhl bratr Václav, který žije v Mnichově a hodně se o muziku zajímá a dobře se v ní orientuje. Čas od času Pavlovi nějaký tip dal nebo mu poslal nebo později už přivezl desku... Například písničku Mé září, kterou pak s textem Roberta Křesťana Pavel nazpíval s Katkou Garcíou. Ale Pavel sám vyhledával a sbíral desky, máme doma ještě spoustu starých elpiček, protože kamkoli jsme vyjeli, jedna z prvních jeho cest vedla do obchodu s deskami.

Měl, jak známo, své oblíbené americké zpěváky, v počátcích jeho kariéry vlastně i suploval nedostatek originálních nahrávek u nás tím, že zpíval jejich české verze...

Ano, miloval americkou hudbu, Johnnyho Cashe, Dona McLeana, Kennyho Rodgerse a spoustu dalších, ale našel si písničky i u nás méně známých interpretů (třeba píseň Starý sedlák původně zpíval Peter Allen). Pavel byl ale citlivý na to, že by dělal coververze. On sice trval na tom, že obsah té písničky chce zachovat, ale nebyl to jen překlad původního textu. Něco do písně vložil textař, něco Pavel, aranžmá...

Často o sobě říkával, že je konzervativní (vždycky například vystupoval v saku), a to se odráželo i ve věrnosti textařům, nezdá se, že by je příliš měnil?

Textaře měl většinou stálé. Patřili k nim Michael Žantovský, Vladimír Poštulka, Zdeněk Rytíř, Michael Janík a ještě pár dalších, málokdy si vybral něco jiného, co mu někdo poslal. Většinou zdvořile odmítl, co mu nebylo úplně blízké. Výjimkou byla třeba básnička Věra Provazníková, jejíž text jednou nazpíval.

Kariéra Pavla Bobka trvala několik desetiletí a dala by se rozdělit na éru jeho působení v Semaforu, posléze na spolupráci s Milošem a Lídou Nopovými, se kterými vystupoval řadu let, a po zdravotní pauze i s Malina Bandem. Jak se tehdy po těžké nemoci vracel ke zpívání?

To byla jistě velká zásluha Luboše Maliny, že ho přesvědčil, aby se po té nemoci, kdy ho zrazoval hlas, ke zpívání vrátil. Pavel byl pochopitelně nejistý, nedoufal, že by se mohl vrátit ke koncertování, ale na druhou stranu si neuměl představit, že by bez toho uměl žít. Luboš Malina k nám chodil s kytarou, zkoušel s ním a stimuloval ho k tomu, aby to znovu zkusil – a podařilo se, udělali spolu ještě krásné nahrávky i desky.

Pavel se vrátil i ke koncertování, jistě měl nějaká omezení, musel si písně položit níž, pro jistotu měl texty na pultíku a občas si sedl a něco vyprávěl, ale jeho věrné publikum ho velmi podporovalo. Myslím, že oceňovalo, že jim dává všechny své síly.

Když se podíváte na obsáhlý seznam písní, které Pavel Bobek zpíval a nahrál, připomínají vám některá nějakou osobní situaci?

Určitě každá má svůj příběh, ale já si třeba vzpomínám, jak jsem za Pavlem chodila do Semaforu. Jednou v Šimkově pořadu zpíval písničku Pozitíří se ožením – a to byla přesně pravda. Pozitíří jsme se brali. Nebo, byla hezká píseň Já ti zpívám – Pavel ji věnoval naší dceři Kláře, text napsal Michael Žantovský a hudbu Karel Zich – a i oni měli právě své první děti, čerstvě všichni tři prožívali rodičovství.

Jednou písní taky poslal pozdrav ženám, které v životě potkal. Písnička Všem dívkám, co jsem měl kdy rád se mu moc líbila, je to pánský duet a Pavel si myslel, že je jako dělaná pro Karla Gotta. Oslovil ho, jemu se líbila a natočili ji. Deska byla opravdu věnovaná těm ženám, které měl kdy rád – byly tam dokonce i jejich fotky.

Zpíval hodně písní vlastně po celou dobu, staly se z nich hity, vracel se k nim i proto, že je lidé stále znovu chtěli slyšet. Ale jedna pro něj byla určitě i osobně symbolická: Můj rodný dům. Vždycky říkal, že ho tam přivezli rovnou z porodnice a že se nikdy z něj neodstěhuje. V našem břevnovském domě měl kořeny, a vím, že kdyby se měl odtud přemístit třeba jen do vedlejší ulice, asi by ho to zničilo. Domácí prostředí a rodina pro něj byly strašně důležité.

Foto © Lukáš Kadeřábek

SOUNDTRACK FILMU **PADESÁTKA**

Na Štědrý den byla do kin uvedena filmová komedie Padesátka. Nyní má již více než 200 tisíc návštěvníků! Souběžně s premiérou filmu vydal Supraphon i stejnojmenný soundtrack.

Foto © BONTON FILM

SU 6315-2

Supraphonline

Režijní debut Vojty Kotky, Padesátka, jež měl premiéru 24. prosince a tím se stal poslední komedií minulého roku a také závěrečným titulem Supraphonu roku 2015, kde vyšel stejnojmenný soundtrack.

Padesátku Vojta Kotek připravil jako režisér podle scénáře Petra Kolečka. Její děj se točí kolem rázovitých lidí z hor, jednoho běžkařského závodu a několika „padesátek“.

Diváky čeká situační i konverzační humor, překvapivé zvraty i pověstný Cimrmanův víchr z hor a v neposlední řadě hned několik vtipných hlášek, které mají šanci zlidovět.

Ty nejlepší jsou součástí soundtracku doprovázejícího uvedení filmu do kin.

Nedílnou součástí filmu je i hudba a to nejenom původní filmová, či současná písně, ale díky filmové retrospektivě ožijí i některé slavné domácí hity sedmdesátých let.

Nechybí zde několik klasických popových hitů jako „Robinson“ (Jiří

Korn), „Duhová víla“ (Hana Zagorová a Petr Rezek), „Potulný hráč“ (Václav Neckář), „Máš chuť majoránky“ (Karel Zich), či legendární „Ousider Waltz“ od Wabiho Daňka.

Vedle filmové hudby Viliama Běřeše a Patricka Karpentskiho je zde několik exkluzivních novinek, mezi nimi vůbec poprvé oficiálně vydaná kapela TH!S, ve které účinkuje Vojta

Kotek a nebo pod názvem Horal nahrávka bývalých členů Nightwork. Dále například Monikino Kino a nebo Toxique.

Titulní píseň Padesátka pak přímo pro film složil Michal Hruza, což je po delší době jeho nová studiová nahrávka.

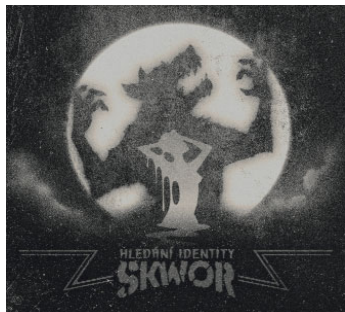
Producentem filmu Padesátka je Format Factory, distributorem Bontonfilm.

Foto © BONTON FILM

ŠKWOR DUPOU NA PEDÁL I V NOVÉM ROCE

Populární rocková úderka Škvor, která na podzim vydala nové album *Hledání Identity*, jede i v novém roce na plný plyn. Po podzimní části *Hledání Identity* tour, jejímž vrcholem byl křest novinky v naplněném Foru Karlín, kde vznikl klip ke skladbě *To se holt stává*, se pražský kvartet chystá se svou výpravnou show do měst, na která se na podzim nedostalo.

SU 6296-2

Stejně jako na sklonku roku 2015 i na začátku toho nového kapela absolvuje celkem jedenáct koncertů, na nichž je doprovodí žánrově spříznění WAIT a Daniel Krob. Stane se tak mezi 19. únorem a 23. dubnem a fanoušci se mohou těšit na skvělá světla, LEDkovou stěnu, nadupaný zvuk a především pak na pořádný rockový mejdan, během něž zazní jak pecky z nového alba, tak lety prověřené songy jako *Sraž nás na kolena*, *Vyvolenej*, *Poslouchej* nebo *Síla starejch vín*. Aby toho nebylo málo, potěší Škvor své příznivce začátkem roku také novým klipem v režii Martina Linharta, který naváže na úspěšné video ke skladbě *Síla starejch vín*.

Supraphonline

Foto © Lukáš Kaderábek

Foto © Lukáš Kaderábek

TONYA GRAVES PROZRAZUJE V NOVÉM VIDEOKLIPU, CO PRO NI ZNAMENÁ BLUES

Album *Back To Blues* sklízí pochvalné recenze a Tonya Graves se s ním chystá vyrazit na své první sólové turné. Nyní v novém videoklipu prozrazuje, co pro ni znamená blues.

Tonya Graves si pro první oficiální videoklip k albu *Back To Blues* vybrala slavný jazzový standard *Meaning Of The Blues* od Bobbyho Troupa, který nejen že byl úspěšný pianista, zpěvák a skladatel, ale těšil se v Hollywoodu i popularitě herce. Píseň složil Troup již v roce 1957. V průběhu

uplynulých desetiletí ji na svá alba zařadili například: Julie London, Mark Murphy, Miles Davis, Keith Jarrett, Shirley Horn či Michael Brecker. Nyní *Meaning Of The Blues* v podání Tonyi Graves uzavírá desítku tracků jejího alba *Back To Blues*.

Tonya Graves má s novinkou

úspěch jak u recenzentů, tak u posluchačů. Album aktuálně představila v Jazz Docku na Janáčkově nábřeží 2 v Praze 5 v pátek 15. 1. 2016. Koncert byl beznadějně vyprodaný, a proto zpěvačka chystá na 1. 4. další jarní vystoupení v tomto oblíbeném hudebním klubu.

S deskou *Back To Blues* se Tonya rozhodla věnovat převážně sólové dráze, proto se svojí domovskou kapelou *Monkey Business* odehraje pár vybraných koncertů už jen jako host a více ji bude vidět na samostatných sólových recitálech. Na duben dokonce připravuje první samostatné turné.

SU 6304-2

Supraphonline

Foto © Petr Kurečka

SU 6417-2

NOVÁ AUDIOKNIHA NEJLEPŠÍ ČESKÉ POVÍDKY

Supraphon vydává na CD i digitálně novou audioknihu obsahující mistrně napsané příběhy v dokonalém podání! Výběr povídek oblíbených českých spisovatelů v interpretaci známých hereckých osobností. Povídky Karla Čapka, Jaroslava Haška, Jana Nerudy a Oty Pavla patří ke klenotům české literatury. Spojení se jmény Martin Růžek, Vojtěch Dyk, Zdeněk Štěpánek, Jiří Sovák a Radovan Lukavský je zárukou skvělého posluchačského zážitku. Titul vychází 22. ledna 2016.

Supraphonline

KATEŘINA ENGLICHOVÁ

NOTY MAJÍ DUŠI

Foto © Barbora Hrdá

Na albu *Musica per Arpa* jsou skoro všechny skladby z per českých autorů. Jedinou výjimku tvoří *Suita pro harfu* Benjamin Brittena. Jak podle vás vycházejí vedle sebe díla česká a Brittenova skladba?

Myslím si, že vycházejí velmi dobře, a proto jsem je tam zařadila. Je logické, že určitý náznak konfrontace tam může být. Naši skladatelé Slavický, Hurník, Sluka, Kabeláč i Gemrot jsou autoři, kteří při své kompoziční práci přesně vědí, co dělají. Tím, že žili a žijí v malé zemi, v prostředí, kde se mluví jedním jazykem, tak možná neměli takovou možnost se ukázat i v zahraničí. Důvod, proč jsem vedle sebe zařadila tato díla byl ten, abych, nejen harfistům, dokázala, že jsou to skladby, které se mohou směle hrát na koncertech, ale mají své jasné místo i na nahrávce a to vedle slavné harfové skladby Benjamin Brittena.

Bylo náročné vybírat český repertoár pro toto album nebo by bylo možné jím naplnit i další nahrávky?

Myslím si, že by vystačil na tři nebo čtyři alba. Samozřejmě, že není tak široký jako tvorba pro klavír, harfa je tím limitována a záměrně jsem vybírala skladby, které nejsou pouze sólové. Dobře si uvědomuji, jak těžké je poslouchat dlouho jakýkoliv drnkací nástroj a mám ráda, když je tam zařazen i jiný element a harfa se může představit jako nástroj vhodný pro komorní hudbu. Myslím si, že by byla škoda, nepředstavit veřejnosti nová díla, často se totiž stává, že interpreti hrají stále to samé. Když si vezmeme třeba skladbu Klementa Slavického z mého alba – to je dílo, které by mohlo naprosto suverénně znít na světových pódiích a soutěžích.

Na tomto albu jsou hned tři skladby, které byly napsány přímo pro vás. Jaký je to pro vás pocit? Mluvíla jste se skladateli při vzniku těchto skladeb o jejich koncepci?

Je to tak, že skladatel dílo napíše a během jeho tvůrčího procesu do toho nikdy nezasahuji, to by ani

nebylo dobře. Když pak skladbu dostanu, tak k tomu řeknu svůj komentář, ale je potřeba říci, že všichni tři autoři jsou lidé, kteří přesně vědí, co chtějí napsat. K tomu je tu ještě ta věc, že jejich skladby jsem dostala napsané ručně, to je pro mě krásný pocit, člověk to hraje hned jinak. Ty noty mají svou duši.

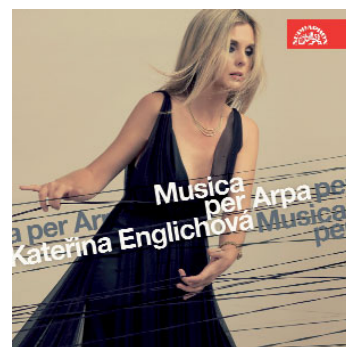
Je hudba 20. století po harfu v něčem jiná než hudba jiných období?

Harfa obecně zjemňuje hudbu, to je hlavní. A to platí i pro tvorbu 20. a 21. století. I když se stále snažím představovat harfu jako nástroj, který umí být rytmický a silný, který nehraje jen andělskou hudbu.

Co byste vzkázala posluchačům, kteří budou přemýšlet nad nákupem vašeho nového CD a budou mít třeba na první pohled obavu z moderních skladeb?

Řekla bych snad jediné – že i moderní hudba má co nabídnout. Jsou to skladby, které nepatří mezi

ultra moderní kompozice, které mají šokovat. Je to hudba, která má klasickou formu (sonátová forma, francouzská suita), ale ten obsah je moderní, a to ve smyslu poetiky, novátorství. Často to testuji na svých přátelích, kteří nejsou z hudebního světa a ti byli velmi mile překvapeni.

SU 4185-2

Supraphonline

120 LET ČESKÉ FILHARMONIE

První orchestr české hudební scény slaví 120 let od svého vzniku! Záhy po svém založení v roce 1896 a prvním koncertě, dirigovaným slavným českým skladatelem Antonínem Dvořákem, se Česká filharmonie stala nejvýznamnějším českým symfonickým orchestrem se stále stoupajícím mezinárodním renomé.

Václav Talich

Česká filharmonie vznikla jinak než většina evropských souborů. Zatímco ty mohly pokračovat v tradici dvorských ansámbků, v Praze nic podobného nebylo. V 19. století tam byly pouze divadelní orchestry a úlohu symfonického tehdy plnil pouze orchestr posluchačů konzerva-

toře. Několik pokusů učinil již od roku 1864 Bedřich Smetana, který s orchestrem Prozatímního divadla pořádal i filharmonické koncerty. Rozhodujícím impulzem ale byl spor v Národním divadle v roce 1894. Část orchestrálních hráčů v čele s Aloisem Palečkem se tehdy cítila přetěžována a vstoupila do stávk. Založila nový spolek Česká filharmonie, jehož stanovy byly schváleny v červnu 1894. Po řadě odkladů a dohadů se první koncert orchestru konal 4. ledna 1896 v pražském Rudolfinu, což je považováno za oficiální „zrození“ České filharmonie.

Orchestr od samého počátku dirigoval Antonín Dvořák a hrály se výhradně jeho kompozice. Pro Prahu to znamenalo velkou událost, kritik Emanuel Chvála si tehdy zavěštil: „Čeští muzikanti vytvořili orchestrální těleso, které s velkou uměleckou vážností bude provozovat orchestrální produkce nejvyšší úrovně.“ Filharmonie odehrála do dubna 1896 s úspěchem ještě tři koncerty a na dalších pět sezón se její program omezil na asi čtyři abonentní vystoupení za rok. Muzikanty totiž platilo divadlo, proto jejich hlavní závazky byly v něm.

K osamostatnění orchestru v roce 1901 přispěl výrazně konflikt mezi šéfem opery Národního divadla Karlem Kovařovicem a jeho orchestrem. Hudebníci mu odepřeli poslušnost, Kovařovic si však sehnal jiné hráče a měl úspěch. Rebelům nezbylo než založit nový symfonický orchestr. S osamostatněním České filharmonie

problémy teprve začaly, protože uživit desítky muzikantů nebylo jednoduché. Orchester vydělával např. na koncertech s houslovým virtuosem Janem Kubelíkem v Anglii (1902), hrál třeba pět měsíců v Rusku (1904) nebo čtyři ve Varšavě (1905). Angažmá prvního šéfdirigenta Ludvíka Čelanského se nepovedlo, po něm

Sir Charles Mackerras

Foto © Zdeněk Chrapek

Karel Ančerl

Foto ARCHIV ČESKÉ FILHARMONIE

nastoupil Vilém Zemánek. Tomu se podařilo relativně stabilizovat finanční situaci tělesa, ale v roce 1918 musel odejít. Pod precizním vedením Václava Talicha (1919–1941) to už nebyl jen boj o přežití. Orchester získal technickou jistotu a vytvořil si jedinečný zvuk. Repertoár se soustředil na české velikány spolu se soudobými skladateli, světovými i domácími. Talich, který uskutečnil s ČF téměř tisíc koncertů, nezapomínal ani na prověřené klasiky. Od roku 1925 orchestr dostával pravidelnou subvenci od státu, finančně pomohly i rozhlasové přenosy a mimo jiné tři turné do Itálie. Talicha vystřídal mladý Rafael Kubelík, který zažil na podzim 1945 zestátnění filharmonie. Naděje vkládané do talentovaného umělce skončily s Kubelíkovým odchodem po únorovém puči v roce 1948. Skutečná světová proslulost přišla až s Karlem Ančerlem (od 1950), který orchestr vyvezl po evropských zemích, Rusku a také na Dálný východ (1959). „Jeden z největších orchestrů světa,“ hlásaly již v říjnu 1965 plakáty v Bostonu, kdy byla filharmonie poprvé v USA. Ančerl navázal na tradici svých předchůdců, ale také významně obohatil repertoár o díla zahraničních autorů. Emigrujícího Ančerla nahradil od roku 1968 na více než dvacet let Václav Neumann. Od devadesátých let pak v čele filharmonie působili Jiří Bělohlávek, Němec Gerd Albrecht a Vladimír Ashkenazy. Desátým šéfdirigentem se od sezóny 2003/2004 stal exulant Zdeněk Mácal, po němž stanul v roce 2009 na tři roky v čele orchestru izraelský dirigent Elijah Inbal, od roku 2012 je v čele České filharmonie opět Jiří Bělohlávek.

Jiří Bělohlávek

Foto © Václav Jirásek

ČESKÁ FILHARMONIE V NAHRÁVKÁCH SUPRAPHONU

Supraphononline

Česká filharmonie v průběhu let natočila velké množství nahrávek. Ty první byly připraveny ještě pro nadnárodní společnost His Master's Voice. Domácí Supraphon má ve svém archivu přes 1300 nahrávek České filharmonie. Jedna z prvních byla uskutečněna pro label Ultraphon v lednu roku 1932 a Českou filharmonii v provedení Slovanských

tanců Antonína Dvořáka vedl dirigent Jaroslav Řídký. První nahrávka přímo pro značku Supraphon je věnována Dvořákově „Novosvětské“ řízené Václavem Talichem v dubnu roku 1949. Jednou z nejprodávanějších nahrávek České filharmonie u Supraphonu je Má vlast Bedřicha Smetany s Rafaelem Kubelíkem nahraná po „sametové revoluci“

v roce 1990. Supraphon v průběhu let realizoval řadu nahrávek České filharmonie se světovými dirigenty – např. Jean Fournet, Antonio Pedrotti a především Sir Charles Mackerras, který České filharmonii a Supraphonu přinesl řadu mezinárodních ocenění.

Nahrávky České filharmonie na značce Supraphon v průběhu let zís-

kaly na 130 mezinárodních ocenění; mezi nejprestižnější například patří: Grand Prix du Disque de l'Académie Charles Cros, Gramophone Awards, Cannes Classical Awards, Preis der deutschen Schallplattenkritik či Nippon Columbia Golden Disc Prize, ale i nominace na slavné Grammy Awards.

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek a Tomáš Pilát / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz